Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. WATHELET
fremsat den 10. september 2015 [1]

Sag C-232/14

Portmeirion Group UK Limited
mod
Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-Tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige))

»Dumping — gyldigheden af gennemførelsesforordning (EU) nr. 412/2013 — import af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina«

I – **Indledning**

1. Denne anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører gyldigheden af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 412/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina (herefter »den anfægtede forordning«) [2].

2. Det annullationssøgsmål, der blev anlagt ved Retten [3] vedrørende den anfægtede forordning af en af de eksportører, som er berørt af forordningen, blev forkastet af Retten. Eksportørens appel verserer endnu for Domstolen på tidspunktet for dette forslag til afgørelses fremsættelse [4].

II – **Retsforskrifter**

A – *EU-retten*

3. Artikel 236, stk. 1, i kapitel 5 med overskriften »Godtgørelse af og fritagelse for afgifter« i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks [5] (herefter »toldkodeksen«) bestemmer følgende:

»Godtgørelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen [...]«

1 — Originalsprog: fransk.
2 — EUT L 131, s. 1.
3 — Jf. dom Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (T-394/13, EU:T:2014:964).
4 — Jf. sag Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (sag C-31/15 P).
5 — EFT L 302, s. 1.

4. Den anfægtede forordning blev vedtaget på grundlag af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab [6] (herefter »grundforordningen«). Denne forordnings artikel 1 med overskriften »Principper« bestemmer følgende:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

3. Eksportlandet er normalt oprindelseslandet. Det kan imidlertid være et andet land, undtagen når varerne f.eks. blot forsendes i transit gennem dette land, eller de pågældende varer ikke produceres i dette land, eller der ikke findes nogen sammenlignelig pris for disse varer i dette land.

4. I denne forordning forstås ved »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der – om end den ikke i enhver henseende er mage til – har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

5. 24., 25., 51., 52. og 54.-57. betragtning til Kommissionens forordning (EU) nr. 1072/2012 af 14. november 2012 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina (herefter »forordningen om midlertidig told«) [7] har følgende ordlyd:

»(24) Den pågældende [8] vare er bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale henhørende under KN-kode 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 og ex 6912 00 90 med oprindelse i Kina (»den pågældende vare«). Den kan være af porcelæn, almindeligt ler, stentøj, fajance eller fint ler eller andre materialer. De primære råmaterialer omfatter mineraler, som f.eks. kaolin, feldspat og kvarts, og sammensætningen af de anvendte råmaterialer bestemmer typen af den færdigproducerede keramiske vare.

(25) Bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale handles i mange forskellige former, som har udviklet sig med tiden. De anvendes mange forskellige steder, f.eks. i husholdninger, hoteller, restauranter og plejeinstitutioner.

[...]

(51) En importør fremførte, at varedækningen i undersøgelsen var for bred til, at der kunne foretages en rimelig sammenligning af varetyperne. En importør med producentinteresser i Kina fremførte et lignende synspunkt. I den forbindelse henviste nogle parter også til varer, der alene har dekorative formål.

(52) I denne henseende beskrives de relevante kriterier, der skal anvendes til at fastslå, hvorvidt en vare, der er genstand for en undersøgelse, kan betragtes som én og samme vare, dvs. de fysiske og tekniske egenskaber, nærmere nedenfor. Varer, der alene har dekorative formål, er derfor ikke omfattet. Selv om de forskellige typer bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale kan

6 — EUT L 343, s. 51.

7 — EUT L 318, s. 28. Jf. også berigtigelsen hertil (EUT L 36, s. 11).

8 — I EU-retsakterne på dette område bruges de franske udtryk »produit considéré« og »produit concerné« i flæng [ligesom de danske udtryk »den pågældende vare«, »den omhandlede vare« og »den berørte vare« bruges i flæng]. På engelsk bruges kun »product concerned«. I WTO-retten bruges på fransk »produit considéré«. Af hensyn til sammenhæng og ensartethed vil jeg i dette forslag til afgørelse kun bruge udtrykket »produit considéré« [herefter kun »den pågældende vare« på dansk].

have forskellige specifikke egenskaber, viste undersøgelsen, at deres grundlæggende egenskaber med undtagelse af knive af keramisk materiale stadig er identiske. Det forhold, at den pågældende vare kan fremstilles med variationer i produktionsprocessen, er desuden ikke et kriterium i sig selv, der kan give anledning til en opdeling i to eller flere separate varer. Endelig viste undersøgelsen også, at de forskellige typer af den pågældende vare generelt bliver solgt gennem de samme salgskanaler. Mens visse specialbutikker eventuelt fokuserer på visse specifikke typer, sælger de fleste distributører (detailhandlere, varehuse og supermarkeder) forskellige typer bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale for således at give deres kunder adgang til et bredt sortiment. Påstande om, at varedækningen i denne undersøgelse er for bred, afvises derfor foreløbigt.

[...]

(54) Det fremgik af undersøgelsen, at alle typer bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale trods forskelle i egenskaber og stilart har de samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, dvs. bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale, der er beregnet til at komme i kontakt med fødevarer, grundlæggende anvendes til samme formål og kan betragtes som forskellige typer af den samme vare.

(55) Ud over det forhold, at de alle har samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, er alle disse forskellige stilarter og typer i direkte indbyrdes konkurrence og i meget vid udstrækning substituerbare. Der er ikke nogen klare skillelinjer mellem dem, dvs. der er en del overlapning og konkurrence mellem forskellige varetyper, og almindelige købere skelner ofte ikke mellem porcelænsvarer og ikkeporcelænsvarer.

(56) Som forklaret i [28.-33.] betragtning […] ovenfor, anses det også for hensigtsmæssigt at indsnævre den definition af varedækning, der er udgangspunktet for undersøgelsen, ved at udelukke knive af keramisk materiale. Den pågældende vare defineres derfor foreløbigt som bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale, eksklusive knive, med oprindelse i Kina henhørende under KN-kode ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 og ex 6912 00 90.

(57) Med henblik på denne procedure og i overensstemmelse med Unionens sædvanlige praksis konkluderes det derfor, at alle typer af den ovenfor beskrevne vare, med undtagelse af knive af keramisk materiale, skal betragtes som værende én og samme vare.«

6. Af 35.-37. betragtning til den anfægtede forordning fremgår:

»(35) Alle former for bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale kan anses for at være forskellige former af samme vare. Derfor anses påstanden, som blev fremsat efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger, om, at undersøgelsen omfatter en lang række af de samme varer, og at det følgelig vil være nødvendigt at udføre særskilte analyser af repræsentativitet, dumping, skade, årsagssammenhæng og EU-interesse for hvert enkelt varesegment, for at være ubegrundet. En part, der hævdede, at varedækningen var for bred, fremkom med en sammenligning af varer med forskellige dekorationsgrader, men partens erklæringer om endeligt anvendelsesformål (til haven og til børn i ét tilfælde, til dekoration i et andet tilfælde) er omstridte, da der ikke findes en klar sondring, og erklæringen kan snarere ses som en bekræftelse af argumentet i [55.] betragtning [til] forordningen om midlertidig told. Det bør også bemærkes, at en importør med produktion i Kina gjorde gældende, at over 99% af varerne inden for bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale, der blev solgt i Unionen, hovedsageligt eller udelukkende var hvide. Nogle parter anfægtede [58.] betragtning [til] forordningen om midlertidig told med henvisning til, at inden for undersøgelsens ramme udførte institutionerne ingen test af, om visse varer var egnet til fri handel i Unionen. Dette forhold kunne derfor imidlertid ikke ændre ved konklusionen i [63.] betragtning [til] forordningen om midlertidig told.

(36) På baggrund af [det] ovenstående fastlægges varedækningen endeligt som bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale, med undtagelse af keramiske knive, keramiske møller til krydderier og peber og deres kværne af keramisk materiale, keramiske skrællere, keramiske knivslibere, pizzasten af cordiritkeramik af den art, der anvendes til fremstilling af pizza eller brød, som i øjeblikket tariferes under KN-kode 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 og ex 6912 00 90, med oprindelse i Kina.

(37) Da der ikke er fremsat andre bemærkninger til den pågældende vare og samme vare, bekræftes alle andre afgørelser i [24.-63.] betragtning [til] forordningen om midlertidig told hermed.«

B – *Verdenshandelsorganisationens bestemmelser*

7. Aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (GATT)[9] (herefter »antidumpingaftalen af 1994«) fremgår af bilag 1A til aftalen om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence[10].

8. Artikel 2 i antidumpingaftalen af 1994, der har overskriften »Konstatering af dumping«, bestemmer følgende:

»2.1 I denne aftale anses en vare for at være en dumpingvare, dvs. bragt i handelen i et andet land til en pris, der er lavere end varens normale pris, hvis eksportprisen på den vare, der udføres fra et land til et andet, er lavere end den tilsvarende pris for samme vare i normal handel, når den er bestemt til forbrug i eksportlandet.

[...]

2.6 I denne aftale forstås ved udtrykket »samme vare« (»like product«) en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den [pågældende] vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der – om end den ikke i enhver henseende er mage til – har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

III – **Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål**

9. Sagsøgeren, Portmeirion Group UK Limited (herefter »Portmeirion«), er etableret i Stoke-on-Trent (Det Forenede Kongerige). Selskabet fremstiller bordservice af keramisk materiale af høj kvalitet og er førende på dette marked. Det supplerer produktionen i Det Forenede Kongerige med importerede varer, hvoraf ca. 14% kommer fra Folkerepublikken Kina.

10. Den 16. februar 2012 indledte Europa-Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen til EU af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Kina.

11. Den 16. november 2012 vedtog Kommissionen forordningen om indførelse af en midlertidig antidumpingtold fastsat til satser på mellem 17,6% og 58,8%.

9 — EFT 1994, L 336, s. 103.

10 — EFT 1994, L 336, s. 1.

12. Den 18. december 2012 fremførte Portmeirion de første bemærkninger om, at selskabet anfægtede den definition, som blev resultatet af undersøgelsen af den pågældende vare, og nævnte andre faktorer, som efter selskabets mening var til hinder for indførelsen af antidumpingtolden. Efter at Kommissionen havde fremsendt sin informationsskrivelse af 25. februar 2013, blev der afholdt en høring den 5. marts 2013 mellem Portmeirion og Kommissionen, hvorunder Portmeirion fremførte sit synspunkt om bl.a. undersøgelsens definition af »den pågældende vare«.

13. Den 13. maj 2013 vedtog Rådet for Den Europæiske Union på forslag fra Kommissionen den anfægtede forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold på de berørte importvarer fastsat til satser på mellem 13,1% og 36,1% med virkning fra den 16. maj 2013.

14. Den 2. august 2013 anmodede Portmeirion i medfør af artikel 236 i toldkodeksen om refusion af den antidumpingtold, selskabet havde betalt til Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, idet selskabet hævdede, at beløbet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eftersom den anfægtede forordning var ulovlig ifølge EU-retten.

15. Den 16. december 2013 afviste Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs Portmeirions anmodning.

16. Den 14. januar 2014 anlagde Portmeirion sag til prøvelse af denne afgørelse ved First-Tier Tribunal (Tax Chamber) og bestred gyldigheden af den anfægtede forordning.

17. Den forelæggende ret fandt, at de argumenter, som Portmeirion havde fremført, ville kunne sætte spørgsmålstegn ved gyldigheden af den anfægtede forordning, og valgte at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Er den anfægtede forordning uforenelig med EU-retten, for så vidt som den:

i) er baseret på åbenbare fejlskøn med hensyn til definitionen af den pågældende vare, hvorved antidumpingundersøgelsens konklusioner må underkendes, og

ii) ikke er tilstrækkeligt begrundet som krævet i henhold til artikel 296 TEUF?«

IV – **Retsforhandlingerne ved Domstolen**

18. Denne anmodning om en præjudiciel afgørelse blev fremsendt til Domstolen den 12. maj 2014. Den italienske regering, Rådet og Europa-Kommissionen har afgivet skriftlige indlæg.

19. På et retsmøde, der blev afholdt den 15. juli 2015, afgav Portmeirion, Rådet og Kommissionen mundtlige indlæg.

V – **Bedømmelse**

A – *Formaliteten*

20. Ifølge den italienske regering kan anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke antages til realitetsbehandling, idet Portmeirion havde ret til at anfægte den anfægtede forordning ved Den Europæiske Unions Ret i overensstemmelse med artikel 263 TEUF.

21. I denne forbindelse bemærkes, at ifølge Domstolens praksis »[er] det almindelige princip, som skal sikre, at enhver har eller har haft mulighed for at anfægte en fællesskabsretsakt, som danner grundlag for en afgørelse, der er truffet over for ham, på ingen måde [...] til hinder for, at en forordning bliver endelig for en borger, med hensyn til hvilken den må betragtes som en individuel beslutning, når borgeren utvivlsomt kunne have anlagt sag med påstand om annullation af den i henhold til artikel [263 TEUF], hvilket forhindrer denne borger i for den nationale ret at påberåbe sig, at forordningen er ugyldig. En sådan løsning omfatter forordninger om indførelse af antidumpingtold som følge af disses dobbelte karakter, idet de både er generelle retsakter og retsakter, som umiddelbart og individuelt kan berøre visse erhvervsdrivende« [11].

22. Ifølge Domstolen kan forordninger, som indfører en antidumpingtold, »nemlig, selv om de ved deres art og rækkevidde har regelskabende karakter, berøre de producenter og eksportører af den pågældende vare, som på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold hævdes at have gjort sig skyldige i dumping, umiddelbart og individuelt« [12].

23. Dette er almindeligvis tilfældet med følgende enheder:

— producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller at de har været inddraget i de forudgående undersøgelser [13]

— importører af den pågældende vare, hvis videresalgspriser er lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, og som derfor er berørt af konstateringerne om, at der foreligger dumping [14], og

— importører med tilknytning til eksportører fra et tredjeland, hvis varer pålægges en antidumpingtold, bl.a. når eksportprisen er blevet fastlagt på grundlag af de pågældende importørers videresalgspriser på markedet i Unionen, samt når selve antidumpingtolden beregnes på grundlag af disse videresalgspriser [15].

24. Endvidere er det forhold, at visse kategorier af erhvervsdrivende indrømmes ret til at anlægge et annullationssøgsmål mod en antidumpingforordning, ikke til hinder for, at andre erhvervsdrivende ligeledes kan være individuelt berørt af en sådan forordning som følge af visse egenskaber, som er særlige for dem, og som kendetegner dem i forhold til alle andre personer [16].

25. Hvad angår hovedsagen har den italienske regering ikke godtgjort, at Portmeirion skal betragtes som tilhørende en af de ovenstående kategorier af erhvervsdrivende.

26. Som Kommissionen bekræftede i retsmødet, er der da også tale om en importør af den pågældende vare, hvis videresalgspriser ikke er lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne eller ved beregningen af antidumpingtolden. Der er heller ikke tale om, at selskabet har tilknytning til eksportører. Desuden forekommer selskabet ikke at besidde visse egenskaber, som skulle være særlige for det, og som kendetegner det i forhold til alle andre.

11 — Dom TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 18). Jf. ligeledes dom Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

12 — Dom TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 19).

13 — Jf. domme Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen (239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 11 og 12), Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 21), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 30) og TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 19).

14 — Jf. domme Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet (C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115, præmis 15), Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen (C-156/87, EU:C:1990:116, præmis 18), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 31) og TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 20).

15 — Jf. domme Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet (C-305/86 og C-160/87, EU:C:1990:295, præmis 19 og 20), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 32) og TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 21).

16 — Jf. domme Extramet Industrie mod Rådet (C-358/89, EU:C:1991:214, præmis 16), Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 33) og TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 22).

27. Det følger af det ovenstående, at Portmeirion kunne fremsætte ulovlighedsindsigelsen vedrørende den anfægtede forordning for den forelæggende ret, som derfor ikke var bundet af den endelige karakter af den antidumpingtold, der blev indført med forordningen, og således kunne stille nærværende spørgsmål.

28. Det påhviler derfor Domstolen at besvare spørgsmålene.

B – *Realiteten*

1. Det første præjudicielle spørgsmål

29. Den forelæggende ret ønsker med sit første spørgsmål at få klarlagt gyldigheden af den anfægtede forordning, for så vidt som den er baseret på åbenbare fejlskøn med hensyn til definitionen af den pågældende vare, hvilket indebærer, at konklusionerne af antidumpingundersøgelsen må underkendes.

a) Parternes argumenter

30. Hverken Portmeirion eller Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs har indgivet skriftlige indlæg. I anmodningen om præjudiciel afgørelse fremstiller den forelæggende ret imidlertid meget klart og detaljeret Portmeirions argumenter, mens Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs ikke var af den opfattelse, at det tilkom dem at kommentere eller afgøre gyldigheden af en forordning, som de var bundet af.

31. Portmeirion har gjort gældende, at den anfægtede forordning blev vedtaget på grundlag af et åbenbart fejlskøn af den pågældende vare, hvilket har behæftet den antidumpingundersøgelse, der blev gennemført, og, som førte til vedtagelsen af den anfægtede forordning, med fejl. EU-retten giver intet grundlag for at antage, at de forskellige varer, der er omfattet af undersøgelsen, kunne betragtes som »én og samme vare«, hvilket havde kunnet begrunde en fælles undersøgelse.

32. Ifølge Portmeirion omfattede undersøgelsen og den anfægtede forordning indførte told på keramiske varer så forskellige som en kagerulle, en tallerken, en tekop, en saltbøsse, en ildfast skål, en tekande og et ovnfast fad, og som, i modsætning til hvad EU-institutionerne har hævdet, ikke har samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber (f.eks. hvad angår størrelse, vægt, facon og varmebestandighed).

33. I denne henseende påberåber Portmeirion sig tre forhold.

34. For det første er det eneste element, som er fælles for de med antidumpingtold belagte varer, at de (delvist) er fremstillet af keramisk materiale. Det kan ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at anse alle de af undersøgelsen omfattede varer for at være forskellige former af én og samme vare. I modsat fald ville en vinduesramme og en bil være en og samme vare, alene fordi de (som oftest) indeholder aluminium.

35. For det andet er den antagelse, at alle varerne primært er beregnet til at komme i kontakt med fødevarer og bruges som beholdere til fødevarer, ifølge Portmeirion åbenbart urigtig, idet varer, som ikke primært er beregnet til at komme i kontakt med fødevarer (såsom ølkrus), og som ikke bruges som beholdere til fødevarer (såsom kageruller), også er omfattet af undersøgelsen.

36. For det tredje forholder det sig på samme måde med hensyn til antagelsen om, at de produkter, der er belagt med antidumpingtolden, er »i direkte indbyrdes konkurrence og i meget vid udstrækning substituerbare«. Hvordan skulle man f.eks. kunne servere te med en kagerulle, et måltid med en saltbøsse eller spaghetti med en kaffekande?

37. Portmeirion sætter også spørgsmålstegn ved sammenhængen i Rådets vurdering, for så vidt som

— visse keramiske varer er udelukket fra undersøgelsens og den anfægtede forordnings anvendelsesområde på grund af deres forskellige facon, styrke og udformning

— kageruller og tallerkener betragtes som én og samme vare, blot fordi de er fremstillet af keramisk materiale, samtidig med at to ellers identiske og direkte substituerbare tallerkener betragtes som forskellige varer, blot fordi de er fremstillet af forskellige materialer (f.eks. glastallerkener og keramiske tallerkener)

— undersøgelsen omfatter varer, der ikke har de samme fysiske, tekniske eller kemiske karakteristika, og som ikke har et fælles formål, uanset hvordan formålet defineres (f.eks. tekander og kageruller).

38. Den italienske regering, Rådet og Kommissionen er ikke af den opfattelse, at definitionen af »den pågældende vare« er behæftet med et åbenbart fejlskøn.

39. For det første har de anført, at institutionerne har vide skønsbeføjelser til at definere den pågældende vare i antidumpingundersøgelserne. I denne henseende kan institutionerne tage hensyn til flere faktorer, såsom bl.a. varens fysiske, tekniske og kemiske egenskaber samt dens anvendelse, substituerbarhed, forbrugernes opfattelse heraf, forhandlingskanalerne, fremstillingsprocessen, produktionsomkostningerne og kvaliteten.

40. Det følger heraf, at flere forskellige varer vil kunne falde ind under definitionen af »den pågældende vare« og være genstand for samme undersøgelse, for så vidt som de har fælles væsentlige egenskaber. I det foreliggende tilfælde har varerne alle de samme fysiske og tekniske væsentlige egenskaber, nemlig at de er fremstillet af keramisk materiale og beregnet til at være i kontakt med fødevarer eller rumme fødevarer.

41. Portmeirion, Rådet og Kommissionen er ligeledes uenige om de konklusioner, der kan drages af de rapporter, som er udarbejdet af WTO-panelet om fortolkning af begrebet »den pågældende vare«.

b) Bedømmelse

i) Indledende bemærkninger

42. Det første spørgsmål vedrører fortolkningen af begrebet »den pågældende vare«, nemlig at den pågældende vare »anses for at være en dumpingvare« [17], som har været genstand for en undersøgelse foretaget af EU-institutionerne.

43. I denne forbindelse bemærkes indledningsvis, at Domstolen i modsætning til Retten aldrig har skullet udtale sig om fortolkningen af dette begreb.

44. Idet det nævnte begreb hidrører fra WTO-retten, nemlig artikel 2 i antidumpingaftalen af 1994, som blev omsat i EU-retten ved grundforordningens artikel 1, skal der tages hensyn til retspraksis hos WTO's tvistbilæggelsesorgan, hvori WTO-panelet er første instans, og så meget mere som den forelæggende ret og parterne citerer dette panels rapporter.

17 — Jf. grundforordningens artikel 1, stk. 2.

ii) Rettens praksis

45. Retten har fastslået følgende: »Grundforordningen om antidumping præciserer ikke, hvorledes produktet eller produktrækken, der kan underkastes antidumpingundersøgelser, skal defineres, og kræver ikke en systematisk klassificering af produktet« [18].

46. Ifølge Rettens faste retspraksis skal »definitionen af den [pågældende] vare som led i en antidumpingundersøgelse [...] hjælpe ved udarbejdelsen af listen over de varer, som i givet fald skal pålægges en antidumpingtold. Med henblik herpå kan institutionerne tage hensyn til flere faktorer, såsom bl.a. varens fysiske, tekniske og kemiske egenskaber samt dens anvendelse, substituerbarhed, forbrugernes opfattelse heraf, forhandlingskanalerne, fremstillingsprocessen, produktionsomkostningerne og kvaliteten« [19].

47. Ifølge Retten følger det nødvendigvis heraf, at varer, som ikke er identiske, kan rubriceres under samme definition af den pågældende vare og samlet set være genstand for en antidumpingundersøgelse. Derfor må Retten indledningsvis afvise sagsøgernes argument om, at den pågældende vare kun kan vedrøre identiske varer [20].

48. Det er ligeledes fast retspraksis, at det – selv om institutionerne med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge [21] – ikke desto mindre påhviler Retten at kontrollere, om sagsøgerne er i stand til »at godtgøre, at institutionerne har foretaget en urigtig vurdering af de forhold, de har fundet relevante, eller at anvendelsen af andre mere relevante forhold ville have udelukket denne vare fra definitionen af den [pågældende] vare« [22].

49. Uanset dette har Retten hvad angår begrebet »den pågældende vare« aldrig reelt accepteret [23] argumenter til støtte for, at »den pågældende vare«, der er genstand for en undersøgelse, kun skulle gælde »samme vare«, sådan som dette begreb defineres i grundforordningens artikel 1, stk. 4, hvor der ved »samme vare« forstås »en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den [pågældende] vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der — om end den ikke i enhver henseende er mage til — har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber«.

50. Det skal ligeledes bemærkes, at Retten i præmis 36-51 i dom Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (T-394/13, EU:T:2014:964) forkastede de argumenter, som blev fremført af en af de eksportører, der var berørt af den anfægtede forordning, hvorefter »institutionerne dels havde begået et åbenbart fejlskøn af de elementer, de havde lagt til grund for beslutningen om denne kategorisering [som værende omfattet af definitionen af den pågældende vare], i det foreliggende tilfælde udseendet, det endelige anvendelsesformål og forekomsten i Unionen af producenter af keramiske krus belagt med ren polyester, dels at inddragelsen i vurderingen af andre elementer, i det foreliggende tilfælde de fysiske,

18 — Dom Shanghai Bicycle mod Rådet (T-170/94, EU:T:1997:134, præmis 61). Jf. ligeledes dom Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (T-394/13, EU:T:2014:964, præmis 28).

19 — Dom Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet (T-172/09, EU:T:2012:532, præmis 59). Jf. ligeledes domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (T-401/06, EU:T:2010:67, præmis 131), Whirlpool Europe mod Rådet (T-314/06, EU:T:2010:390, præmis 138), EWRIA m.fl. mod Kommissionen (T-369/08, EU:T:2010:549, præmis 82) samt Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (T-394/13, EU:T:2014:964, præmis 29).

20 — Dom Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet (T-172/09, EU:T:2012:532, præmis 60). Jf. ligeledes dom Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (T-394/13, EU:T:2014:964, præmis 30).

21 — Dom Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet (T-172/09, EU:T:2012:532, præmis 62).

22 — Ibidem (præmis 61). Jf. ligeledes i denne retning dom Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (T-401/06, EU:T:2010:67, præmis 132) og EWRIA m.fl. mod Kommissionen (T-369/08, EU:T:2010:549, præmis 83).

23 — Jf. dom Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (T-401/06, EU:T:2010:67, præmis 133). Jf. ligeledes i denne retning dom Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet (T-172/09, EU:T:2012:532, præmis 66 og 67).

tekniske og kemiske egenskaber, forhandlingskanalerne, forbrugernes opfattelse heraf og substituerbarheden, retfærdiggjorde, at de nævnte krus blev udelukket fra de pågældende varer« (jf. ligeledes præmis 27). Dog er Rettens afvisning af eksportørens argument blevet anfægtet af denne ved den verserende appelsag Photo USA Electronic Graphic mod Rådet (sag C-31/15 P).

iii) WTO-tvistbilæggelsesorganets praksis

51. Det fremgår af Domstolens praksis, at »WTO-aftalen og de aftaler og memoranda, som er indeholdt i dens bilag, efter deres art og opbygning ikke udgør regler, hvis overholdelse i [EU-]institutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved Domstolen i henhold til artikel [263], stk. 1, [TEUF]« [24].

52. Som Domstolen fastslog i præmis 40 i dom Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), er der dog »to undtagelsessituationer – som udspringer af EU-lovgivers ønske om selv at begrænse sit råderum i anvendelsen af WTO-reglerne – [hvor] det i givet fald tilkommer Unionens retsinstanser at prøve lovligheden af en EU-retsakt og de retsakter, der er vedtaget med henblik på dens anvendelse, i forhold til WTO-aftalerne«.

53. Ifølge Domstolen drejer det »sig for det første om det tilfælde, hvor Unionen har villet gennemføre en inden for rammerne af disse aftaler påtaget særlig forpligtelse, og for det andet om det tilfælde, hvor den omhandlede EU-retsakt udtrykkeligt henviser til præcise bestemmelser i disse aftaler« [25].

54. I det foreliggende tilfælde handler diskussionen mellem Portmeirion og institutionerne om begrebet »den pågældende vare«, der gør det muligt at fastslå »dumpingvaren« som omhandlet i grundforordningens artikel 1, stk. 1.

55. Denne forordning gennemfører betingelserne i antidumpingaftalen af 1994 i EU-retten. Som det hedder i tredje betragtning til forordningen, indeholder denne aftale da også »detaljerede regler, især med hensyn til beregningen af dumping, procedurerne for indledning og gennemførelse af en undersøgelse, herunder fastlæggelsen og behandlingen af de faktiske oplysninger, indførelsen af midlertidige foranstaltninger, indførelsen og opkrævningen af antidumpingtold, varigheden af og genoptagelse af undersøgelse af antidumpingforanstaltninger samt offentliggørelsen af oplysninger om antidumpingundersøgelser. For at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af disse regler bør ordlyden af aftalen i videst muligt omfang overføres til [EU-]lovgivningen«.

56. I fjerde betragtning til samme forordning anføres, at det ved anvendelsen af disse regler »for at opretholde den ligevægt mellem rettigheder og forpligtelser, som tilvejebringes ved GATT-aftalen, [er] af væsentlig betydning, at [Unionen] tager hensyn til sine vigtigste handelspartneres fortolkning af reglerne«.

24 — Dom Petrotub og Republica mod Rådet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 53). Jf. Ligeledes i denne retning domme Portugal mod Rådet (C-149/96, EU:C:1999:574, præmis 47), Van Parys (C-377/02, EU:C:2005:121, præmis 39), LVP (C-306/13, EU:C:2014:2465, præmis 44) og Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 38) samt kendelse OGT Fruchthandelsgesellschaft (C-307/99, EU:C:2001:228, præmis 24).

25 — Dom Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 41). Jf. ligeledes i denne retning domme Fediol mod Kommissionen (70/87, EU:C:1989:254, præmis 19), Nakajima mod Rådet (C-69/89, EU:C:1991:186, præmis 31), Portugal mod Rådet (C-149/96, EU:C:1999:574, præmis 49) samt Petrotub og Republica mod Rådet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 54).

57. Som Domstolen allerede har fastslået vedrørende en tidligere udgave af grundforordningen, nemlig Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab [26], som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 [27], er det »derfor ubestridt, at [Unionen] har udstedt grundforordningen med henblik på at opfylde sine internationale forpligtelser ifølge antidumpingkodeks 1994« [28], og at den med artikel 1 i denne forordning har villet gennemføre de forpligtelser, der nærmere bestemt er fastlagt i artikel 2 i denne aftale.

58. Det tilkommer således og i henhold til den retspraksis, der henvises til i punkt 52 i dette forslag til afgørelse, Domstolen at kontrollere lovligheden af den anfægtede forordning i forhold til artikel 2 i nævnte aftale.

59. I denne forbindelse bemærkes, at WTO-panelet i modsætning til Domstolen ofte har haft lejlighed til at behandle argumenter, som svarer til Portmeirions i nærværende sag, og som skulle godtgøre, at den pågældende vare skal bestå af »samme vare« på grundlag af artikel 2.1 og 2.6 i antidumpingaftalen af 1994 [29].

60. Canada, Kongeriget Norge og Folkerepublikken Kina hævdede da også over for panelet, at »den pågældende vare«, som var genstand for antidumpingundersøgelsen, ikke kunne bestå i en bred vifte af varer, som ikke udgjorde en og samme ensartede vare, men skulle bestå af produkter, der lignede hinanden [30].

61. WTO-panelet har aldrig valideret dette argument. Det byggede sin analyse på den konstatering, at antidumpingaftalen af 1994 ikke indeholdt en definition af »den pågældende vare« [31], og at ordlyden i artikel 2.1 og 2.6 i denne aftale ikke tillod det heraf at udlede en betingelse om, at »den pågældende vare« skulle bestå i »samme vare« [32].

62. WTO-panelet fandt da også, at det – »om end det kan diskuteres, hvorvidt en sådan tilgang [nemlig den, som Canada, Kongeriget Norge og Folkerepublikken Kina foreslår,] kunne være hensigtsmæssig set ud fra et generelt politisk synspunkt« – påhviler medlemmerne at beslutte ved forhandling, om man skal kræve en sådan tilgang. Det er ikke panelets opgave at skabe forpligtelser, som ikke klart fremgår af selve antidumpingaftalen [33].

26 — EFT 1996, L 56, s. 1.

27 — EFT L 317, s. 1.

28 — Dom Petrotub og Republica mod Rådet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 56).

29 — Jf. tvist DS264 »United States — Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada«, DS337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« og DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China«. WTO-panelets rapporter om tvister findes på WTO's websted: https://www.wto.org/english/tratop_e/dispu_e/dispu_status_e.htm

30 — Jf. WTO-panelets rapport af 13.4.2004 om tvist DS264 »United States — Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada« (punkt 7.155). Denne rapport blev kun delvist afkræftet af WTO's appelorgan og under alle omstændigheder ikke på dette punkt (jf. punkt 99 og 183 i appelorganets rapport af 11.8.2004 på WTO's websted: https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/cases_f/ds264_f.htm). Jf. ligeledes WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS 337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.44) og WTO-panelets rapport af 3.12.2010 i tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.246 og 7.247). Denne rapport blev kun delvist afkræftet af WTO's appelorgan og under alle omstændigheder ikke på dette punkt (jf. punkt 624 i appelorganets rapport af 15.7.2011 på WTO's websted: https://www.wto.org/english/tratop_e/dispu_e/ cases_e/ds397_e.htm).

31 — Jf. WTO-panelets rapport af 13.4.2004 om tvist DS264 »United States — Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada« (punkt 7 156), WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.43) samt WTO-panelets rapport af 3.12.2010 om tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.271).

32 — Jf. WTO-panelets rapport af 13.4.2004 om tvist DS264 »United States — Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada« (punkt 7 157), WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.48) samt WTO-panelets rapport af 3.12.2010 om tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.271).

33 — Jf. WTO-panelets rapport af 13.4.2004 om tvist DS264 »United States — Final Dumping Determination on Softwood Lumber from Canada« (punkt 7.157).

63. På grundlag af denne konstatering er WTO-panelet af den opfattelse, at »der i artikel 2.1, selv om det heri bestemmes, at forekomsten af dumping skal fastslås for samme pågældende vare, ikke anføres noget, der kan være vejledende for fastlæggelsen af denne vares parametre, og bestemt heller ikke, at der stilles noget krav om denne vares indre ensartethed« [34].

64. Ifølge panelet vil det, »selv om det antages, at artikel 2.6 foreskriver en evaluering af ligheden for den pågældende vare »som helhed« for at kunne fastslå den »samme vare«, […]ikke betyde, at en evaluering af ligheden mellem de varekategorier, der udgør den pågældende vare, er nødvendig for at afgrænse den pågældende vare. Alene at hævde, at den pågældende vare skal behandles »som helhed«, for at man kan undersøge spørgsmålet om samme vare, tillader ikke, at man konkluderer, at den pågældende vare i sig selv skal være en vare, der har en indre ensartethed [35].

65. Endvidere forkastede WTO-panelet Kongeriget Norges argument om, at den manglende afgrænsning af den pågældende vare kunne medføre, at de myndigheder, der varetog undersøgelsen, traf fejlagtige bestemmelser om forekomsten af dumping [36].

66. I denne forbindelse hævdede Kongeriget Norge, »at hvis varer, som ikke er »samme vare«, behandles som den pågældende vare i samme undersøgelse, kan bestemmelsen af forekomsten af dumping ikke afdække, om kun en del af eller samtlige disse varer er dumpingvarer. Norge nævnte som eksempel en undersøgelse, hvor biler og cykler var blevet behandlet som en af undersøgelsen omfattet pågældende vare« [37].

67. WTO-panelet lod sig ikke overbevise af dette argument og fastslog, at »enhver gruppering af varer i sæt af samme pågældende vare ville få følger under hele undersøgelsen, og at jo bredere et sæt varer var, jo alvorligere kunne følgerne være, idet det komplicerede undersøgelsesmyndighedens indsamling og evaluering af relevante oplysninger samt vedtagelse af afgørelser i overensstemmelse med aftalen om antidumpingtold [af 1994], som grundforordningen har til formål at gennemføre. Derfor forekom [det panelet, at] muligheden for en fejlagtig bestemmelse af forekomsten af dumping på grundlag af en pågældende vare, hvis afgrænsning var for stor, [var] beskeden. Denne beskedne mulighed [var] bestemt ikke nok til at overbevise panelet om at fortolke antidumpingaftalen [af 1994] således, at den indeholdt forpligtelser, som [panelet ikke kunne finde] belæg for i aftalens ordlyd [38].

iv) Anvendelse på nærværende sag

68. Når man sammenholder Rettens praksis med WTO-retten vedrørende begrebet »den pågældende vare«, er der efter min opfattelse en vigtig forskel, idet WTO-panelet i modsætning til Retten ikke udøver kontrol med, hvordan den myndighed, der varetager antidumpingundersøgelsen, definerer »den pågældende vare«. Denne forskel er dog kun principiel, idet den kontrol, som Retten forbeholder sig ret til at udøve, endnu ikke har givet anledning til i et konkret tilfælde at drage en definition af »den pågældende vare« fastlagt af EU-institutionerne i tvivl.

34 — Jf. WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.49).

35 — Ibidem (punkt 7.53).

36 — Ibidem (punkt 7.58).

37 — Ibidem.

38 — Ibidem (punkt 7.58). Jf. ligeledes i denne retning WTO-panelets rapport af 3.12.2010 om tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.271).

69. Som nævnt i punkt 48 i nærværende forslag til afgørelse, er det Rettens opfattelse – selv om den anerkender, at Kommissionen har et vidt skøn – at det er Retten, der skal »kontrollere, om sagsøgerne er i stand til at godtgøre, at institutionerne har foretaget en urigtig vurdering af de forhold, de har fundet relevante, eller at anvendelsen af andre mere relevante forhold ville have udelukket denne vare fra definitionen af den [pågældende] vare« [39].

70. Dette er imidlertid en kontrol, som WTO-panelet aldrig har accepteret at udøve. I modsætning til Retten er WTO-panelet af den opfattelse, at de myndigheder, der udfører antidumpingundersøgelsen, har et fuldstændigt frit skøn med hensyn til definitionen af »den pågældende vare«, selv i endda såkaldte ekstreme hypotetiske tilfælde [40], hvor myndighederne ville gruppere biler og cykler [41] eller æbler og tomater [42] under »den pågældende vare«.

71. Ifølge WTO-panelet er muligheden for, at der som følge af en manglende afgrænsning af »den pågældende vare« kunne ske en fejlagtig bestemmelse af forekomsten af dumping, beskeden [43], fordi en blanding af fuldstændig forskelligartede varer under definitionen af »den pågældende vare« ville gøre arbejdet alt for besværligt for den undersøgende myndighed. Det sørger den derfor omhyggeligt for at undgå.

72. »Enhver gruppering af varer i sæt af samme pågældende vare ville [nemlig] få følger i hele undersøgelsens varighed, og [...] jo bredere et sæt varer var, jo alvorligere kunne følgerne være, idet det komplicerede undersøgelsesmyndighedens indsamling og evaluering af relevante oplysninger samt vedtagelse af afgørelser i overensstemmelse med aftalen om antidumpingtold [af 1994], som grundforordningen har til formål at gennemføre« [jf. punkt 67] [44]. F.eks. anfører WTO-panelet, at det ville forårsage åbenbare vanskeligheder, når man skulle fastslå den skade, som den nationale sektor, der fremstiller samme vare, havde lidt [45].

73. Domstolen skal efter min opfattelse, i det tilfælde – som i den foreliggende sag – hvor Unionen ved at vedtage bestemmelser som i grundforordningens artikel 1 har villet gennemføre en særlig forpligtelse, som den har påtaget sig i WTO-sammenhæng, f.eks. artikel 2 i antidumpingaftalen af 1994, tillægge disse udtryk den betydning, som de har i WTO-retten, når den skal kontrollere lovligheden af EU-retsakten. Det samme gælder, når der som i det foreliggende tilfælde i EU-retten, nemlig grundforordningens artikel 1, anvendes de samme udtryk som i de aftaler og memoranda, der udgør bilagene til WTO-aftalen, f.eks. antidumpingaftalen af 1994.

74. Det ville da heller ikke give mening at pålægge institutionerne en større byrde end den, som påhviler de kompetente myndigheder i forbindelse med WTO-aftalen, navnlig når ordlyden af den omhandlede bestemmelse, i det foreliggende tilfælde grundforordningens artikel 1, ikke indeholder tegn på, at EU-lovgiver har ønsket at fravige denne aftales ordlyd.

39 — Dom Gem-Year og Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) mod Rådet (T-172/09, EU:T:2012:532, præmis 61). Jf. ligeledes i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (T-401/06, EU:T:2010:67, præmis 132) samt EWRIA m.fl. mod Kommissionen (T-369/08, EU:T:2010:549, præmis 83).

40 — Jf. WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.58).

41 — Ibidem.

42 — Jf. WTO-panelets rapport af 3.12.2010 om tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.269).

43 — Jf. WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS 337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.58) og WTO-panelets rapport af 3.12.2010 i tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.270).

44 — Jf. WTO-panelets rapport af 16.11.2007 om tvist DS337 »European Communities — Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway« (punkt 7.58). Jf. ligeledes WTO-panelets rapport af 3.12.2010 om tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.270).

45 — WTO-panelets rapport af 3.12.2010 om tvist DS397 »European Communities — Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (punkt 7.270).

75. Som Rådet bemærkede under retsmødet, stilles der ingen krav til definitionen af »den pågældende vare« i WTO-retten og derfor heller ikke i EU-retten.

76. Det påhviler derfor den undersøgende myndighed at definere »den pågældende vare«, uden at Unionens retsinstanser kan kontrollere, om institutionerne har foretaget et fejlskøn af de elementer, som de har fundet relevante for samlingen af bestemte varer under »den pågældende vare«, eller om anvendelsen af andre og mere relevante elementer kunne have medført udelukkelse af bestemte varer fra definitionen af »den pågældende vare«.

77. Da Portmeirion hvad angår definitionen af »den pågældende vare« i 36. betragtning til den anfægtede forordning[46] kun fremsætter samme type argumenter som Canada, Kongeriget Norge og Folkerepublikken Kina i forbindelse med ovennævnte tvister, som blev afvist af panelet, må samtlige argumenter forkastes.

78. Derfor foreslår jeg Domstolen at besvare det første spørgsmål med, at den definition af »den pågældende vare«, der anvendes i 36. betragtning til den anfægtede forordning, på ingen måde rejser tvivl om denne forordnings gyldighed.

2. Det andet præjudicielle spørgsmål

79. Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om den anfægtede forordning er ugyldig, da den ikke er tilstrækkeligt begrundet som krævet i henhold til artikel 296 TEUF.

a) Parternes argumenter

80. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Portmeirion har gjort gældende, at institutionerne ikke har identificeret eller fastlagt de faktorer, som de fandt relevante for definitionen af »den pågældende vare«, tilstrækkelig præcist. Dette udgør ifølge selskabet en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF.

81. De oplysninger, der fremgår af den anfægtede forordning, er ifølge Portmeirion hverken klare eller entydige, for så vidt som de ikke har gjort det muligt systematisk at kontrollere, om en given vare skulle eller kunne være omfattet ifølge de kriterier, som institutionerne har fundet relevante.

82. Da denne fremgangsmåde ikke gør det muligt for de berørte parter at anfægte institutionernes vurdering af de faktorer, som disse finder relevante, eller at hævde, at andre relevante faktorer kunne have været taget i betragtning, er der tale om en tilsidesættelse af begrundelsesforpligtelsen i artikel 296 TEUF.

83. Rådet og Kommissionen har derimod gjort gældende, at den anfægtede forordning efterlever de krav, der stilles i artikel 296 TEUF, idet de berørte parter gives mulighed for at gøre sig bekendt med begrundelserne for den vedtagne foranstaltning og forsvare deres rettigheder, og retsinstanserne gives mulighed for at udøve deres kontrol. Faktisk angives de underliggende grunde til definitionen af den pågældende vare både i forordningen om midlertidig told og i den anfægtede forordning. Navnlig belyser 24., 25., 54. og 55. betragtning til forordningen om midlertidig told og 35. betragtning til den anfægtede forordning klart de relevante faktorer.

46 — »[...] fastlægges varedækningen endeligt som bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale, med undtagelse af keramiske knive, keramiske møller til krydderier og peber og deres kværne af keramisk materiale, keramiske skrællere, keramiske knivslibere, pizzasten af cordiritkeramik af den art, der anvendes til fremstilling af pizza eller brød, som i øjeblikket tariferes under KN-kode ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 og ex 6912 00 90, med oprindelse i Kina«.

84. Ifølge den italienske regering er der ingen tvivl om, at den anfægtede forordning er begrundet. Institutionerne præciserer heri, at de forskellige genstande skal samles i én og samme varekategori, som er »bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale«, da disse genstande har et teknisk betonet anvendelsesformål, de efterspørges af forbrugerne og forhandles gennem forhandlere som en helhed, og de har alle til fælles, at de i hovedsagen er beregnet til at være i kontakt med fødevarer.

85. Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs har som ved første spørgsmål anført, at de hverken kan kommentere eller træffe afgørelse om lovligheden af en bestemt EU-forordning, eftersom det ikke falder ind under deres kompetence, og de har pligt til at anvende den anfægtede forordning, da den er bindende for dem.

b) Bedømmelse

86. Efter min opfattelse kan Portmeirions argumenter, der tager udgangspunkt i den påståede tilsidesættelse af begrundelsesforpligtelsen i artikel 296 TEUF, let forkastes, for så vidt som de har til formål endnu en gang at sætte spørgsmålstegn ved definitionen af »den pågældende vare«.

87. Stiller artikel 2.1 og 2.6 i antidumpingaftalen af 1994 ifølge WTO-tvistbilæggelsesorganets praksis, som jeg analyserede i punkt 51-67 i nærværende forslag til afgørelse, ikke særlige krav til definitionen af »den pågældende vare«, for så vidt som den undersøgende myndighed ikke har pligt til i denne definition at medtage andet end samme eller ensartede varer, har institutionerne ikke pligt til at give en særlig begrundelse for, hvilke faktorer de finder relevante for deres definition af »den pågældende vare«. Det omstændighed, at de har defineret den pågældende vare på en måde, som gør det muligt at identificere de vareartikler, som den omfatter, og at de har angivet grunden til, at disse artikler er grupperet i et sæt, bør være tilstrækkeligt til at opfylde betingelserne i artikel 296 TEUF.

88. Under alle omstændigheder fremgår det af »fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel [296 TEUF], skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter nævnte artikel [296 TEUF], ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område« [47].

89. I det foreliggende tilfælde synes den anfægtede forordning fortolket i lyset af forordningen om midlertidig told at indeholde en tilstrækkelig begrundelse i forhold til de i ovenstående punkt nævnte kriterier.

90. Som Kommissionen da også anfører i 54. betragtning til forordningen om midlertidig told, har »alle typer bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale trods forskelle i egenskaber og stilart [...] de samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, *dvs. bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale, der er beregnet til at komme i kontakt med fødevarer, grundlæggende anvendes til samme formål og kan betragtes som forskellige typer af den samme vare*« [48].

47 — Dom Nuova Agricast (C-390/06, EU:C:2008:224, præmis 79). Jf. ligeledes i denne retning domme Kommissionen mod Sytraval et Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 63), Atzeni m.fl. (C-346/03 og C-529/03, EU:C:2006:130, præmis 73), Sison mod Rådet (C-266/05 P, EU:C:2007:75, præmis 80) samt Banco Privado Português og Massa Insolvente do Banco Privado Português (C-667/13, EU:C:2015:151, præmis 44).

48 — Min fremhævelse.

91. I 55. betragtning til denne forordning tilføjer Kommissionen, at »ud over det forhold, at de alle har samme grundlæggende fysiske og tekniske egenskaber, er alle disse forskellige stilarter og typer i direkte indbyrdes konkurrence og i meget vid udstrækning substituerbare. Der er ikke nogen klare skillelinjer mellem dem, dvs. der er en del overlapning og konkurrence mellem forskellige varetyper, og almindelige købere skelner ofte ikke mellem porcelænsvarer og ikke-porcelænsvarer«.

92. Elementerne i denne begrundelse gentages i 35. betragtning til den anfægtede forordning, hvori det anføres, at »alle former for bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale kan anses for at være forskellige former af samme vare. Derfor anses påstanden, som blev fremsat efter den foreløbige og den endelige fremlæggelse af oplysninger, om, at undersøgelsen omfatter en lang række af de samme varer, og at det følgelig vil være nødvendigt at udføre særskilte analyser af repræsentativitet, dumping, skade, årsagssammenhæng og EU-interesse for hvert enkelt varesegment, for at være ubegrundet. En part, der hævdede, at varedækningen var for bred, fremkom med en sammenligning af varer med forskellige dekorationsgrader, men partens erklæringer om endeligt anvendelsesformål (til haven og til børn i ét tilfælde, til dekoration i et andet tilfælde) er omstridte, da der ikke findes en klar sondring, og *erklæringen kan snarere ses som en bekræftelse af argumentet i [55.] betragtning [til] forordningen om midlertidig told*« [49] .

93. Derfor foreslår jeg Domstolen at besvare det andet spørgsmål med, at begrundelsen i den anfægtede forordning opfylder betingelserne i artikel 296 TEUF.

VI – **Forslag til afgørelse**

94. Jeg foreslår derfor Domstolen at svare First-Tier Tribunal (Tax Chamber), at undersøgelsen af de spørgsmål, den har stillet, ikke har afdækket noget element, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 412/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina.

49 — Min fremhævelse.